DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Nr. 20. **Warszawa, dnia 1 września 1933 r.** **Rok XV.**

TREŚĆ: Ustawy i rozporządzenia:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

84.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 4 sierpnia 1933 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie. *)

Na podstawie art. 3 ust. (2) ustawy z dnia 24 marca 1933 r., zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275), ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 12, poz. 57) ze zmianami, wprowadzonemi ustawą z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 275) oraz wynikającemi z art. 5 § 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573) i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i poszczególnych ich części.

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*

*) Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r.

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1924 r.

o poczcie, telegrafie i telefonie.

Art. 1.

(1) Zakładanie, utrzymywanie i eksploatacja urządzeń pocztowych, telegraficznych, telefonicznych i radjokomunikacyjnych jest wyłącznem prawem Państwa.

(2) Władzą, powołaną do wykonywania tego prawa, jest Minister Poczt i Telegrafów.

(3) Wyrażenia „telegraf" i „telefon", użyte w ustawie niniejszej bez określenia „przewodowe", oznaczają także radjotelegraf, radjotelefon i radjofon.

Art. 2.

(1) Prawo wyłączności państwowej co do poczty obejmuje przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie:

a) listów zamkniętych i otwartych, nazywanych w dalszym ciągu ustawy niniejszej — listami, oraz kartek pocztowych;

b) czasopism i wydawnictw, wychodzących przynajmniej 12 razy do roku.

(2) Postanowienie to dotyczy także tego rodzaju przesyłek w obrocie z innemi państwami.

Art. 3.

Postanowieniom art. 2 nie podlegają:

a) listy, kartki pocztowe, czasopisma i wydawnictwa, przesyłane za pośrednictwem umyślnego posłańca, o ile ani przesyłający, ani przenoszący nie trudnią się zawodowo zbieraniem, przenoszeniem i doręczaniem tych przesyłek, a posłaniec przenosi lub przewozi listy, kartki pocztowe, czasopisma i wydawnictwa od jednej tylko osoby i w drodze powrotnej przesyłek takich dla innych osób nie zabiera;

b) czasopisma i wydawnictwa po roku od ich wydania.

Art. 4.

(1) W obrębie tej samej miejscowości dozwolone jest wysyłanie listów jak również kartek pocztowych przez umyślnych posłańców; nie wolno jednak bez osobnego zezwolenia Ministra Poczt i Telegrafów otwierać zakładów dla rozsyłki wymienionych przesyłek.

(2) Rozsyłka czasopism i wydawnictw w obrębie tej samej miejscowości lub w obrębie 15 km od miejsca wydania nie podlega zastrzeżeniu na rzecz Państwa.

(3) Dyrekcje poczt i telegrafów mogą udzielać zezwoleń na rozsyłkę czasopism oraz wydawnictw poza obrębem 15 km od miejsca ich wydania pod warunkiem uiszczania specjalnej opłaty. Wysokość tej opłaty i sposób jej uiszczania określa w drodze rozporządzenia Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5.

(1) Listów oraz kartek pocztowych, pochodzących od różnych osób lub adresowanych do różnych osób, nie wolno wysyłać jako zbiorową przesyłkę bez względu na to, czy przewozu jej dokonywa się pocztą, czy też w inny sposób.

(2) Wzbronione jest wysyłanie telegramów jako przesyłek listowych zagranicę do instytucyj lub osób, eksploatujących urządzenia, służące do komunikacji telegraficznej, lub współdziałających w tej eksploatacji, celem dalszego przesłania tych telegramów w drodze telegraficznej.

(3) Nie będą doręczane telegramy, nadeszłe w formie przesyłek pocztowych od zagranicznych instytucyj lub osób, eksploatujących zagraniczne urządzenia, służące do komunikacji telegraficznej, lub współdziałających w tej eksploatacji, a nadane do tych instytucyj lub osób częściowo lub całkowicie w drodze telegraficznej.

Art. 6.

Poza czynnościami, zastrzeżonemi wyłączności (art. 2), Minister Poczt i Telegrafów ma prawo rozszerzyć działalność poczty na przedmioty, nadające się do transportu pocztowego, na przewóz osób i ich bagaży, na przekazywanie pieniędzy oraz na inne czynności, które, jako poboczne, mogą być wykonywane w ramach służby pocztowej, telegraficznej lub telefonicznej z wyłączeniem sprzedaży losów loterji państwowej w miastach, liczących ponad 25.000 mieszkańców według ostatniego spisu ludności.

Art. 7.

(1) Prawo wyłączności państwowej co do telegrafu, telefonu i radjokomunikacji obejmuje:

a) zakładanie, posiadanie, eksploatację i używanie urządzeń elektrycznych, służących do przesyłania lub odbioru zapomocą przewodów lub bezprzewodowo (falami Hertz'a) wszelkiego rodzaju pisma, obrazów, dźwięków, znaków i sygnałów;

b) przyjmowanie do wysyłki i doręczanie wszelkiego rodzaju pisma i obrazów, które są przeznaczone do wysyłania przy pomocy urządzeń, wymienionych pod lit. a), lub przy pomocy tychże urządzeń są odebrane.

(2) Prawo wyłączności państwowej, określone w ust. 1, obejmuje również wszelkie tego rodzaju ko-

munikacje w obrocie z innemi państwami w każdym przypadku, gdy komunikacje te na jakimkolwiek odcinku swego przebiegu na obszarze lub poza obszarem Państwa odbywają się zapomocą urządzeń, wymienionych pod lit. a).

Art. 8.

(1) Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych jest uprawniony do udzielania koncesyj na zakładanie i eksploatację, a także zezwoleń na posiadanie i używanie urządzeń, wymienionych w art. 7, ust. 1, lit. a), do określania w drodze rozporządzeń warunków zezwoleń oraz do ustalania w każdym poszczególnym przypadku warunków koncesji.

(2) Nabywanie, zakładanie, posiadanie i używanie prywatnych radjostacyj doświadczalnych nadawczo-odbiorczych i urządzeń, służących do odbioru słuchowisk radjofonicznych lub obrazów, odbywa się na zasadach, określonych w drodze rozporządzeń Ministra Poczt i Telegrafów, wydanych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu.

(3) Zakładanie i eksploatacja urządzeń radjokomunikacyjnych na statkach żeglugi morskiej i powietrznej, obowiązanych do posiadania takich urządzeń, odbywa się na zasadach, określonych z uwzględnieniem umów międzynarodowych w drodze rozporządzenia, wydanego przez Ministra Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, a nadto co do statków żeglugi morskiej — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a co do statków żeglugi powietrznej — w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

(4) Koncesji na założenie i eksploatację urządzeń przewodowych, wymienionych w art. 7, ust. 1, lit. a), niezbędnych na potrzeby ruchu zakładu elektrycznego o prądzie silnym, udziela Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, na potrzeby zaś ruchu na kolejach prywatnych — w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

(5) Minister Poczt i Telegrafów ma prawo kontroli za pośrednictwem swych organów oraz władz administracji ogólnej, czy są dotrzymywane warunki, pod któremi udzielono osobom prywatnym koncesyj lub zezwoleń.

(6) Niedotrzymywanie warunków, pod któremi udzielono zezwolenia, jako też naruszenie postanowień ustawy niniejszej uprawnia Ministra Poczt i Telegrafów do cofnięcia zezwolenia. Nadto Minister Poczt i Telegrafów może cofnąć zezwolenie na żądanie Ministra Spraw Wewnętrznych lub Ministra Spraw Wojskowych.

(7) We wszystkich przypadkach cofnięcia zezwolenia nie służy posiadaczowi tegoż prawo żądania odszkodowania.

(8) Cofnięcie koncesji może nastąpić tylko w przypadkach, przewidzianych w każdej poszczególnej koncesji.

Art. 9.

(1) Zakładanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, potrzebnych dla własnych celów poszczególnym władzom, urzędom i instytucjom państwowym, odbywa się po uprzedniem porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów.

(2) Jednakowoż Minister Spraw Wojskowych może zarządzić we własnym zakresie działania zakładanie, utrzymywanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, służących do celów obrony Państwa i do celów służbowych. Ministrowie Poczt i Telegrafów i Spraw Wojskowych ustalą zasady i wypadki, w których władze wojskowe czynić to będą jedynie po porozumieniu się z zarządem poczt i telegrafów.

(3) Minister Komunikacji ma prawo zarządzać we własnym zakresie działania do celów służbowych kolei państwowych, lotnictwa cywilnego i państwowych zarządów dróg wodnych zakładanie, posiadanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych na terenach kolejowych, lotnisk użytku publicznego i wzdłuż rzek oraz zakładanie, posiadanie i eksploatację oddzielnych urządzeń radjokomunikacyjnych na potrzeby żeglugi powietrznej na terenach publicznych portów lotniczych oraz na potrzeby kolei państwowych.

(4) Minister Poczt i Telegrafów wyznacza w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z uwzględnieniem umów międzynarodowych wszystkim urządzeniom radjokomunikacyjnym częstotliwość lub zakresy częstotliwości, jak również znaki wywoławcze oraz ma prawo kontroli, czy dotrzymywane są warunki umów międzynarodowych i czy urządzenia te nie zakłócają innych komunikacyj.

(5) Utrzymywanie i zawieszanie przewodów telegraficznych i telefonicznych, należących do rozmaitych władz, urzędów i instytucyj państwowych, cywilnych i wojskowych, a zawieszonych na wspólnych słupach, jako też utrzymywanie wspólnych słupów odbywać się będzie na podstawie porozumienia Ministra Poczt i Telegrafów z innymi zainteresowanymi ministrami, z zachowaniem zasady, że utrzymywanie wspólnych linij teletechnicznych wykonywa tylko jeden z zainteresowanych zarządów. Zasada ta nie wyklucza jednak samodzielnego działania organów każdego z zarządów przy usuwaniu zepsuć.

(6) Wzajemne świadczenia władz, urzędów i instytucyj państwowych, wynikające z ustępu poprzedniego, ustali rozporządzenie zainteresowanych ministrów.

(7) Utrzymywanie i zakładanie na terenie kolejowym oddzielnych urządzeń teletechnicznych, należących do zarządu poczt i telegrafów lub do innych władz, urzędów i instytucyj państwowych, powinno być uzgodnione z Ministrem Komunikacji. Zakładanie i utrzymywanie nowych przewodów telegraficznych i telefonicznych na istniejących wspólnych linjach teletechnicznych na terenie kolejowym powinno być uzgadniane z zarządem, utrzymującym słupy wspólnej linji teletechnicznej.

Art. 10.

Zakładanie i utrzymywanie linij teletechnicznych oraz anten w pobliżu lotnisk państwowych lub użytku publicznego dopuszczalne jest pod warunkami, które określi w drodze rozporządzenia Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrami Komunikacji i Spraw Wojskowych.

Art. 11.

(1) Bez koncesji wolno zakładać i utrzymywać w ruchu urządzenia telegraficzne i telefoniczne przewodowe do własnego użytku:

a) właścicielom gruntów w obrębie granic jednego i tego samego gruntu lub między gruntami, od siebie oddzielonemi, a należącemi do tego samego właściciela, lub połączonemi we wspólnym zarządzie gospodarczym, o ile odległość między granicami tych gruntów nie przenosi 25 kilometrów w linji powietrznej; o zamierzonej budowie takich urządzeń winien właściciel gruntu donieść właściwej dyrekcji poczt i telegrafów, dołączając plan gruntu i budowy linji;

b) właścicielom domów i zakładów przemysłowych w obrębie realności dla wewnętrznego użytku;

c) okrętom i powietrznym statkom dla wewnętrznego porozumiewania się.

(2) Prawo kontroli nad takiemi urządzeniami sprawuje Minister Poczt i Telegrafów.

Art. 12.

Upoważniony do posiadania prywatnej stacji radjokomunikacyjnej jest obowiązany do zachowania w tajemnicy wiadomości, które przejął, a które nie były dla niego przeznaczone, i ujawnić je może jedynie urzędom państwowym.

Art. 13.

(1) Właściciel przedsiębiorstwa przemysłowego, wytwarzającego sprzęt radjotechniczny, jako też właściciel przedsiębiorstwa handlowego, trudniącego się sprzedażą takiego sprzętu, obowiązany jest zgłosić swe przedsiębiorstwo we właściwej dyrekcji poczt i telegrafów oraz prowadzić parafowane przez tę dyrekcję książki, zawierające szczegółowy wykaz tego sprzętu i jego nabywców, oraz uskuteczniać w nich zapisy według zasad, jakie ustali rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów. Książki te, porządnie utrzymywane i prawidłowo prowadzone, stwarzają domniemanie, że zapisy w nich uskutecznione są prawdziwe. W zakresie tych obowiązków przedsiębiorstwa, wyżej określone, podlegają kontroli właściwej dyrekcji poczt i telegrafów łącznie z właściwą powiatową władzą administracji ogólnej.

(2) Przedsiębiorstwom powyższym nie wolno sprzedawać sprzętu radjotechnicznego osobom, które nie wykażą się dokumentem, stwierdzającym prawo nabycia tego sprzętu.

Art. 14.

(1) Przy zakładaniu urządzeń telegraficznych i telefonicznych przysługuje zarządowi poczt i telegrafów prawo umieszczania, bez odszkodowania, przedmiotów technicznych na publicznych drogach i przydrożnych pasach gruntów prywatnych szerokości 75 cm, na placach, mostach, wodach i ich brzegach, oraz na gruntach kolejowych, tudzież prawo umieszczania takich przedmiotów, za odszkodowaniem, na prywatnych gruntach, pod i ponad niemi i używania do tych celów nieruchomości prywatnych. W razie niedojścia do skutku dobrowolnej umowy z prywatnymi właścicielami nieruchomości przysługuje zarządowi poczt i telegrafów prawo przymusu w drodze administracyjnej. Sprawy sporne co do wysokości odszkodowania rozstrzyga właściwy sąd na żądanie właściciela nieruchomości.

(2) Takie same prawa przysługują koncesjonarjuszom prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych o charakterze publicznym, przeznaczonych do powszechnego użytku, w wykonywaniu warunków koncesji.

(3) Miejsce i sposób umieszczania przedmiotów technicznych, o których mowa w ust. 1, na publicznych drogach, placach, mostach, wodach i ich brzegach, oraz na gruntach kolejowych wymaga uprzedniego uzgodnienia z właściwym zarządem drogowym, wodnym lub kolejowym.

(4) Przy zakładaniu prywatnych urządzeń radjokomunikacyjnych przez posiadaczy zezwoleń służy im prawo umieszczania na prywatnych gruntach i nieruchomościach, w których obrębie zamieszkują, urządzeń antenowych, po uprzedniem zawiadomieniu właściciela i pod warunkiem wyrównania strat, na jakie został narażony właściciel nieruchomości przez założenie anteny. Umowy, sprzeczne z niniejszem postanowieniem, są z samego prawa nieważne.

Art. 15.

(1) Zarządowi poczt i telegrafów przysługuje prawo umieszczania godeł, skrzynek listowych i automatów na wszystkich objektach i miejscach dostępnych dla publiczności jak również urządzeń telefonicznych przewodowych na nieruchomościach miejskich, bez uiszczania jakichkolwiek opłat na rzecz właścicieli.

(2) Zarządowi poczt i telegrafów przysługuje również prawo umieszczania w sieniach domów szafek listowych dla bezpłatnego doręczania korespondencji mieszkańcom tych domów, oraz prawo udzielania zezwoleń na urządzanie takich szafek przedsiębiorcom prywatnym, bez uiszczania jakichkolwiek opłat na rzecz właścicieli domów.

(3) Nikomu nie wolno używać godeł pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, jako też sygnałów pocztowych bez zezwolenia zarządu poczt i telegrafów.

(4) Nikomu nie wolno nadawać pojazdom mechanicznym i konnym wyglądu właściwego pojazdom, używanym przez zarząd poczt i telegrafów do przewozu ładunku pocztowego. Zewnętrzny wygląd tych pojazdów określi Minister Poczt i Telegrafów w drodze rozporządzenia.

Art. 16.

(1) Tajemnica listów i innych przesyłek pocztowych, telegramów i rozmów telefonicznych jest nienaruszalna.

(2) Za naruszenie tajemnicy uważa się również udzielanie jakichkolwiek wiadomości osobom trzecim o przesyłkach pocztowych i korespondencji telegraficznej i telefonicznej.

(3) Zatrzymywanie, przeglądanie, zajęcie i otwieranie przesyłek pocztowych oraz telegramów i udzielanie o nich wiadomości jest dopuszczalne tylko w wypadkach, prawem przewidzianych.

(4) Postanowienia ustępu 1—3 niniejszego artykułu mają zastosowanie również do koncesjonarjuszy prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, przeznaczonych do powszechnego użytku, oraz do ich personelu.

(5) Uszkodzone przesyłki pocztowe, z wyjątkiem listów zamkniętych, jako też przesyłki niedoręczalne, mogą być otwarte przez urzędy pocztowe w trybie, przewidzianym ordynacją pocztową.

(6) Odnośnie do korespondencji zagranicznej przepisy trzech pierwszych ustępów niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie na zasadach wzajemności.

(7) Przesyłki, nadawane w stanie otwartym, nie korzystają z ochrony tajemnicy pocztowej; nie uwalnia to atoli poczty od zachowania tajemnicy tej korespondencji wobec osób prywatnych.

Art. 17.

(1) Przesyłek, powierzonych poczcie, nie wolno ze skutkiem prawnym zająć ani sądownie, ani w jakikolwiek inny sposób, ani też obciążyć zastawem, dopóki nie będą oddane odbiorcy lub zwrócone nadawcy.

(2) Wyjątki dopuszczalne są tylko na podstawie obowiązujących ustaw państwowych.

Art. 18.

(1) Minister Poczt i Telegrafów oznacza opłaty i określa warunki, pod jakiemi odbywać się ma przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie przesyłek pocztowych i telegramów oraz używanie telefonów, nie naruszając konwencyj międzynarodowych.

(2) Warunki te zawierać będą ordynacje: pocztowa, telegraficzna i telefoniczna.

(3) Ministrowie Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych określają w drodze rozporządzeń wysokość i sposób uiszczania opłat pocztowych od przesyłek listowych, wysyłanych:

a) przez władze i urzędy państwowe, samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, oraz przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe";
b) przez osoby lub instytucje na wezwanie władz i urzędów państwowych oraz samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania;
c) przez osoby lub instytucje w wykonywaniu ustawowego obowiązku.

(4) Ponadto Ministrowi Poczt i Telegrafów służy prawo określania ulgowych opłat od przesyłek pocztowych, przesyłanych przez instytucje wyższej użyteczności społecznej oraz instytucje, których działalność jest ściśle związana z instytucją pocztową.

(5) Wydatki na opłaty pocztowe od przesyłek listowych, wysyłanych przez władze i urzędy samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, pokrywają właściwe władze państwowe.

(6) Prawa abonentów państwowych urządzeń telefonicznych mogą być cedowane na osoby trzecie tylko w wypadkach i pod warunkami, które określi Minister Poczt i Telegrafów.

(7) Osoby fizyczne lub prawne, które otrzymają koncesję lub zezwolenie na urządzenia wymienione w art. 7 ust. 1 lit. a) niniejszej ustawy, obowiązane są przez cały czas trwania koncesji lub zezwolenia uiszczać opłatę, której wysokość oznacza Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(8) Od obowiązku uiszczania opłaty, wymienionej w ustępie poprzednim, zwolnione są radjostacje żeglugi morskiej i powietrznej. Ponadto dyrekcje poczt i telegrafów mogą zwalniać od tej opłaty instytucje naukowe i osoby, pracujące naukowo, inwalidów wojennych, jeżeli oprócz zaopatrzenia, pobieranego z funduszów publicznych, nie posiadają innych źródeł utrzymania, tudzież ociemniałych, którzy wykażą się świadectwem ubóstwa.

Art. 19.

(1) Każdy ma prawo do korzystania z urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych państwowych i koncesjonowanych, przeznaczonych do powszechnego użytku, pod warunkami, określonemi w ordynacjach pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, względnie w dokumentach koncesyjnych.

(2) Prywatny ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny może być rozporządzeniem Rady Ministrów czasowo wstrzymany lub ograniczony na całym obszarze Państwa lub na jego części.

Art. 20.

(1) Kolejowe i lotniskowe urzędy telegraficzne oraz radjostacje portów lotniczych użytku publicznego pełnią pomocniczo służbę telegraficzną nadawczą i oddawczą w zakresie płatnych telegramów państwowych i prywatnych, jeżeli to ze względu na techniczne urządzenia i ich obsługę jest możliwe bez uszczerbku dla ruchu kolejowego i lotniczego.

(2) Radjostacje ruchome marynarki handlowej i lotnictwa cywilnego mogą pełnić publiczną służbę telegraficzną lub telefoniczną w zakresie obsługi pasażerów statków wodnych lub powietrznych.

(3) Sposób pełnienia służb, wymienionych w ust. 1 i 2, określa w drodze rozporządzenia Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrami Komunikacji oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 21.

Należności z tytułu nie zapłaconych opłat, dopłat lub wydatków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, jak również opłat od koncesyj i zezwoleń, wydanych na podstawie art. 8 ustawy niniejszej, podlegają ściągnięciu w trybie administracyjnym.

Art. 22.

(1) Minister Poczt i Telegrafów ma wyłączne prawo wydawania znaczków pocztowych, nadruków pocztowych, nalepek i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych oraz oznaczenia ich wartości.

(2) Nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne mogą być wydawane przez osoby prywatne tylko dla własnego użytku, za zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów.

(3) Wytwarzanie, sprzedaż i rozpowszechnianie znaczków, nadruków, nalepek i druków, naśladujących znaczki pocztowe, nadruki pocztowe, nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w ten sposób, że mogłyby być uważane za wydane przez zarządy pocztowe, jest wzbronione.

(4) Pod względem ochrony prawnej znaczki, nalepki, nadruki pocztowe, wydane przez zarządy pocztowe zagraniczne, traktowane są narówni ze znaczkami, nalepkami i nadrukami pocztowemi krajowemi.

Art. 23.

Pokwitowania pocztowe, telegraficzne i telefoniczne tak nadawcze, jak oddawcze są dokumentami publicznemi.

Art. 24.

(1) Od opłat pocztowych wolne są:

a) doniesienia o chorobach zakaźnych i zawodowych oraz o zaraźliwych chorobach zwierzęcych i roślin, przesyłane w wykonywaniu obowiązku doniesienia, nałożonego przepisami prawnemi;
b) przesyłki pocztowe, dotyczące jeńców wojennych i osób internowanych, przeznaczone dla tych osób lub przez nie wysyłane, w granicach, ustalonych światową umową pocztową;
c) przesyłki poczty polowej w granicach, określonych przepisami dla poczt polowych;
d) urzędowe zwykłe i polecone przesyłki listowe oraz paczki pocztowe, przesyłane między Pocztową Kasą Oszczędności a urzędami (agencjami) pocztowemi, jako zbiornicami Pocztowej Kasy Oszczędności.

(2) Od opłaty telegraficznej są wolne telegramy meteorologiczne Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, jego stacyj i obserwatorów oraz zawiadowców portów lotniczych użytku publicznego.

(3) Od opłaty telegraficznej i telefonicznej są wolne telegramy i doniesienia telefoniczne, wysyłane do właściwych władz o pomoc w przypadkach napadów rabunkowych, pożarów, epidemij, katastrof, nieszczęśliwych wypadków lotniczych i przymusowych lądowań, jak również innych nieszczęść, spowodowanych żywiołowemi zdarzeniami. Od tychże opłat wolne są również lotnicze ostrzeżenia meteorologiczne o nagłej, a niebezpiecznej dla żeglugi powietrznej zmianie warunków atmosferycznych.

(4) Od opłaty telegraficznej, telefonicznej i pocztowej wolne są telegramy, rozmowy i przesyłki listowe władz wojskowych, władz administracji ogól-

nej i władz bezpieczeństwa w czasie częściowej lub ogólnej mobilizacji, w czasie wojny lub w okresie, kiedy tego będzie wymagał interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

(5) Minister Poczt i Telegrafów określa warunki i zasady, obowiązujące przy wysyłaniu przesyłek i telegramów oraz prowadzeniu rozmów, zwolnionych od opłaty pocztowej, telegraficznej i telefonicznej.

(6) Poza wyjątkami, podanemi w poprzednich ustępach, nikomu nie służy prawo bezpłatnego korzystania z poczty, telegrafu i telefonu.

(7) Wysokość i sposób obliczania należności, jakie płacić ma Pocztowa Kasa Oszczędności zarządowi poczt i telegrafów za jego świadczenia w myśl § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności i rozdziału V Statutu Pocztowej Kasy Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545), ustala umowa między państwowem przedsiębiorstwem „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" a Pocztową Kasą Oszczędności, podlegająca zatwierdzeniu przez Ministrów Poczt i Telegrafów oraz Skarbu.

Art. 25.

Nieruchomości prywatne lub ich części, służące do użytku poczty, telegrafu i telefonu, są wolne od kwaterunku i rekwizycji, ruchomości — od rekwizycji i zajęcia.

Art. 26.

(1) Zarząd poczt i telegrafów ma prawo do bezpłatnego używania promów.

(2) Zarząd poczt i telegrafów jest zwolniony od opłat mytniczych, kopytkowych i mostowych i nie może być pociągany do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg niepaństwowych.

Art. 27.

W razie powodzi, zasp śnieżnych lub innych szczególnych trudności w przebyciu dróg publicznych zarząd poczt i telegrafów ma prawo używać dróg prywatnych. Nadto zarząd poczt i telegrafów ma prawo w tych wypadkach przejeżdżać przez prywatne grunty i łąki przy zachowaniu przez właścicieli prawa żądania odszkodowania.

Art. 28.

(1) Na dany sygnał pocztowy muszą być bezzwłocznie otwierane rogatki, zapory oraz dokonywane przewozy promami, a wszystkie zaprzęgi mają ustępować na drogach, o ile to może nastąpić bez widocznego niebezpieczeństwa. Odnośnie do otwierania zapór kolejowych obowiązują przepisy kolejowe.

(2) Mieszkańcy przydrożni obowiązani są na wezwanie pośpieszyć poczcie z pomocą za stosownem wynagrodzeniem, które na żądanie wyznaczy zarząd poczt i telegrafów.

Art. 29.

(1) Kto zakłada lub utrzymuje w ruchu urządzenia pocztowe albo urządzenia telegraficzne i telefoniczne, wymienione w art. 7, ust. 1, lit. a), wbrew postanowieniom ustawy niniejszej, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar.

(2) Równocześnie z karą orzec można przepadek na rzecz Skarbu Państwa urządzeń, stanowiących przedmiot przestępstwa, niezależnie od tego, do kogo urządzenia te należą.

(3) W sprawach, dotyczących sprzecznego z ustawą niniejszą zakładania, używania i posiadania odbiorczych urządzeń radjofonicznych, obok kary wymierza się na rzecz zarządu poczt i telegrafów odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznej opłaty radjofonicznej.

(4) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

(5) Do ujawniania odbiorczych urządzeń radjofonicznych, założonych lub używanych wbrew postanowieniom ustawy niniejszej, mogą być z upoważnienia Ministra Poczt i Telegrafów powoływane organa koncesjonarjusza radjofonicznych stacyj nadawczych.

Art. 30.

(1) Kto uszkadza urządzenia, służące do komunikacji pocztowej, telegraficznej lub telefonicznej, jeżeli za dany czyn nie grozi kara surowsza według innych ustaw karnych, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar.

(2) W razie skazania za przerwanie przewodu telegraficznego lub telefonicznego, uszkodzenie lub też zerwanie izolatora, orzeka się nadto na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w wysokości pięciu złotych za każdy uszkodzony lub zerwany izolator oraz dwóch złotych za każde dziesięć metrów zerwanego przewodu.

(3) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 31.

(1) Kto przesyła lub puszcza w obieg zapomocą urządzeń radjokomunikacyjnych fałszywe lub wprowadzające w błąd sygnały niebezpieczeństwa lub wezwania w niebezpieczeństwie, jeżeli za dany czyn nie grozi kara surowsza według innych ustaw karnych, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar.

(2) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 32.

(1) Kto bez uprawnienia przyłącza się do przewodu lub urządzenia radjokomunikacyjnej stacji nadawczej, jeżeli za dany czyn nie grozi kara surowsza według innych ustaw karnych, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar.

(2) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 33.

(1) Kto przyjmuje, przesyła lub doręcza przedmioty, wymienione w art. 2, a nie wyjęte w art. 3 z pod prawa wyłączności państwowej, podlega karze aresztu do czterech tygodni i grzywny do tysiąca złotych lub jednej z tych kar.

(2) W razie skazania orzeka się nadto odszkodowanie w wysokości dziesięciokrotnej uszczuplonej należności pocztowej, przyjmując za podstawę wymiaru opłaty pocztowe, obowiązujące w dniu popełnienia przestępstwa.

(3) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 34.

(1) Kto umyślnie przeszkadza organom państwowym w wykonywaniu kontroli zgodnie z niniejszą ustawą, podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do tysiąca złotych lub jednej z tych kar.

(2) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 35.

(1) Kto sprzedaje znaczki pocztowe lub płatne druki pocztowe, telegraficzne lub telefoniczne po cenie wyższej od nominalnej, podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do tysiąca złotych lub jednej z tych kar.

(2) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 36.

(1) Kto przekroczy postanowienia art. 4, art. 5 ust. 1 i 2, art. 12, 13, art. 15 ust. 4, art. 22 ust. 2 i 3 lub art. 28 ustawy niniejszej, albo też nabywa sprzęt radjotechniczny bez uzyskania koncesji lub upoważnienia, albo też kto przyjmuje do wysyłki i doręczenia wszelkiego rodzaju pisma i obrazy, które przeznaczone są do wysyłania przy pomocy urządzeń, wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. a), lub zapomocą tych urządzeń są odebrane, podlega karze grzywny do trzech tysięcy złotych.

(2) W razie skazania za naruszenie art. 4, 5 ust. 1 i 2, należy orzec nadto odszkodowanie w wysokości dziesięciokrotnej uszczuplonej należności pocztowej lub telegraficznej, przyjmując za podstawę wymiaru opłaty, obowiązujące w dniu popełnienia przestępstwa.

(3) Właściwe do orzekania są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 37.

Odszkodowania, przewidziane w art. 33 i 36, wpływają na rzecz państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Art. 38.

Państwowe, cywilne i wojskowe, jako też samorządowe władze i urzędy mają obowiązek udzielania pomocy w wykonywaniu czynności urzędowych, pozostających w związku z utrzymaniem ruchu pocztowego, telegraficznego i telefonicznego.

Art. 39.

(1) Zarządy kolei państwowych i prywatnych są obowiązane na żądanie zarządu poczt i telegrafów:

a) dostarczać na stacjach kolejowych w miarę możności bądź w drodze najmu, bądź w drodze przekazania w zarząd za umówioną opłatą potrzebnych na cele pocztowe, telegraficzne lub telefoniczne pomieszczeń służbowych i placów pod budowę pomieszczeń służbowych lub domów mieszkalnych dla pracowników zarządu poczt i telegrafów, oraz uskuteczniać żądane przez zarząd poczt i telegrafów przeróbki i remonty w wynajętych lokalach za zwrotem kosztów własnych; utrzymywanie wynajętych pomieszczeń w stanie zdatnym do użytku należy do zarządu poczt i telegrafów;

b) wykonywać konserwacje technicznych urządzeń kolejowych, wybudowanych do celów pocztowych;

c) urządzać dostęp z peronów do wszystkich torów, na których odbywa się ładowanie poczty;

d) dostarczać za zwrotem kosztem własnych materjałów opałowych dla pomieszczeń służbowych pocztowych, telegraficznych i telefonicznych na stacjach kolejowych;

e) przy projektowaniu nowych i przebudowie lub rozszerzaniu istniejących stacyj kolejowych uwzględniać potrzeby zarządu poczt i telegrafów.

(2) Wysokość należności za świadczenia, wymienione pod lit. b) i c), ustala zarząd kolei państwowych na podstawie kosztów własnych.

(3) Czasowe rozmieszczenie na gruntach kolejowych na wolnem powietrzu materjałów, służących do budowy lub utrzymania linij teletechnicznych zarządu poczt i telegrafów, nie podlega opłacie, wymaga jednak uprzedniego porozumienia się zarządu poczt i telegrafów z zarządem kolei co do miejsca, czasu i innych warunków rozmieszczenia tychże materjałów.

Art. 40.

(1) Zarządowi poczt i telegrafów przysługuje prawo przewozu ładunku pocztowego wszystkiemi stałemi pociągami kolei państwowych i prywatnych. Organom zarządu poczt i telegrafów przysługuje prawo wolnego dostępu na perony i tory kolejowe, gdzie tego wymagają ich obowiązki służbowe.

(2) Odnośnie do przewozu ładunków pocztowych w oddzielnych wagonach, to zarządy kolei państwowych i prywatnych są obowiązane, na żądanie zarządu poczt i telegrafów:

a) włączać do każdego stałego pociągu pasażerskiego wagon pocztowy; włączenie drugiego wagonu pocztowego wymaga porozumienia zarządu poczt i telegrafów z zarządem kolejowym; obowiązek zarządu kolejowego przewiezienia ładunku pocztowego i wagonów pocztowych nie odnosi się do pociągów zbytkownych (luksusowych);
b) dostarczać odpowiedniego przedziału w wagonie kolejowym do przewiezienia ładunku, czy to pod zamknięciem, czy to pod dozorem funkcjonarjusza pocztowego i urządzać przedziały w wagonach kolejowych dla celów pocztowych za zwrotem kosztów;
c) przewozić zamknięte odsyłki pocztowe przez konduktorów kolejowych;
d) dostarczać krytych wagonów towarowych do przewozu ładunku pocztowego w pociągach mieszanych i towarowych, a w pociągach osobowych po uprzedniem porozumieniu między obu zarządami;
e) ogrzewać i oświetlać wagony pocztowe, przedziały pocztowe oraz oświetlać konwojowane wagony towarowe.

Art. 41.

Jeżeli wagon pocztowy lub wagon kolejowy z przedziałem pocztowym z powodu uszkodzenia lub innej przyczyny musi być wycofany z obiegu, zarząd kolejowy jest obowiązany:

a) włączać zamiast niego inny wagon pocztowy lub wagon kolejowy lub wreszcie wyznaczyć stosowne miejsce dla przewozu ładunku pocztowego lub przynajmniej poczty listowej w tym samym lub w zastępczym pociągu;
b) udzielić pomocy przy przeładowaniu poczty.

Art. 42.

Wagonów pocztowych z kompletnem urządzeniem wewnętrznem dostarcza zarząd poczt i telegrafów; wagony te mają być zgodne z planami, rysunkami i opisami, zatwierdzonemi przez Ministerstwo Komunikacji, i muszą odpowiadać warunkom technicznym, dotyczącym budowy taboru Polskich Kolei Państwowych.

Art. 43.

(1) Konserwację i naprawę bieżącą wagonów pocztowych i ich wewnętrznego urządzenia, jako też naprawę przedziałów pocztowych w wagonach kolejowych uskutecznia zarząd kolejowy na rachunek zarządu poczt i telegrafów, za zwrotem kosztów.

(2) Koszty naprawy uszkodzonych wagonów i przedziałów pocztowych i odszkodowanie za zniszczone wagony i przedziały pocztowe ponosi zarząd kolejowy, jeżeli to uszkodzenie, względnie zniszczenie, nastąpiło z winy organów kolejowych.

Art. 44.

(1) Czyszczenie wewnętrzne wagonów pocztowych i przedziałów pocztowych, urządzonych w wagonach kolejowych, uskutecznia zarząd poczt i telegrafów.

(2) Czyszczenie zewnętrzne uskutecznia zarząd kolejowy na własny rachunek.

Art. 45.

Przejazd funkcjonarjuszów pocztowych, zajętych służbowo w wagonach pocztowych, przedziałach pocztowych wagonów kolejowych lub w krytych wagonach towarowych odbywa się bezpłatnie.

Art. 46.

Wysokość należności, jakie zarząd poczt i telegrafów ma płacić zarządowi kolejowemu:

a) za przewóz wagonów pocztowych, krytych wagonów towarowych z ładunkiem pocztowym oraz za używanie przedziałów w wagonach kolejowych;

b) za przewóz zamkniętych odsyłek listowych przez konduktorów kolejowych i

c) za ogrzewanie i oświetlanie wagonów pocztowych, przedziałów pocztowych w wagonach kolejowych i za oświetlanie konwojowanych wagonów towarowych ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów.

Art. 47.

Odpowiedzialność zarządu kolejowego wobec zarządu poczt i telegrafów za oddane zarządowi ko-

lejowemu do przewozu przesyłki pocztowe określi Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów.

Art. 48.

Kolejowe rozkłady jazdy układa zarząd kolejowy w porozumieniu z zarządem poczt i telegrafów i o ile możności dostosowuje miejsce i czas postoju pociągów do potrzeb ruchu pocztowego.

Art. 49.

(1) Państwowe i prywatne zarządy Żeglugi Wodnej są obowiązane dostarczać zarządowi poczt i telegrafów, za umówioną opłatą, w obrębie budowli portowych i w taborze osobowym, oświetlonych i ogrzanych pomieszczeń dla urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych. Ilość, rozmiary i przeznaczenia tych pomieszczeń ustalone będą we wzajemnem porozumieniu zarządu poczt i telegrafów i zarządów Żeglugi.

(2) Zarządowi poczt i telegrafów przysługuje prawo przewozu przesyłek pocztowych przez własne organa lub obsługę statków wszystkiemi środkami, służącemi do Żeglugi Wodnej. Należytość za te przewozy ustalają dyrekcje poczt i telegrafów z zarządami Żeglugi.

(3) Organom zarządu poczt i telegrafów przysługuje prawo wolnego dostępu do tych części portów, w których ładuje się przesyłki pocztowe, i korzystania ze wszystkich urządzeń portowych, należących do przedsiębiorstw, celem przewiezienia ładunku pocztowego oraz załadowania i wyładowania ze statków.

Art. 50.

Wszelkie przedsiębiorstwa przewozowe, nieobjęte artykułami 39 i 49, są obowiązane przewozić — za słusznem wynagrodzeniem — ładunek pocztowy przy pomocy własnych organów lub pod dozorem funkcjonarjuszów pocztowych.

Art. 51.

(1) Wydawanie przedsiębiorstwom, posługującym się prądem silnym, pozwoleń na budowę ich urządzeń winno być poprzedzone opinją zarządu poczt i telegrafów odnośnie do wpływu prądu na państwowe urządzenia telegraficzne i telefoniczne, służące do powszechnego użytku lub utrzymywane przez zarząd poczt i telegrafów.

(2) Koszty urządzeń, potrzebnych dla zabezpieczenia od szkodliwego wpływu prądu silnego przewodów telegraficznych i telefonicznych, wymienionych w pierwszym ustępie, ponosi ta strona, która później buduje swe urządzenia. Koszty takich urządzeń, poniesione przez zarząd poczt i telegrafów na rachunek przedsiębiorstwa, posługującego się silnym prądem, mogą być ściągane w sposób, określony w art. 21.

(3) Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych wydaje w drodze rozporządzeń przepisy, normujące zapobieganie i usuwanie zakłóceń elektrycznych w telekomunikacji, wywoływanych przez aparaty i odbiorniki elektryczne, stosowane przez poszczególnych odbiorców lub użytkowników prądu silnego lub słabego; odpowiednie przeróbki lub uzupełnienia będą wykonywane bądź w urządzeniach odbiorców lub użytkowników prądu silnego lub słabego, bądź w urządzeniach telekomunikacyjnych.

(4) Poza tem Minister Poczt i Telegrafów jest upoważniony do powołania w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu organu doradczego i opinjodawczego, uprawnionego do wydawania opinji w przypadkach sporów, jakie mogą wyniknąć przy stosowaniu przepisów poprzedniego ustępu.

Art. 52.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. Nr. 44, poz. 310), art. 11 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 297) i ustęp ostatni rozdziału VI Statutu Organizacyjnego Pocztowej Kasy Oszczędności, ogłoszonego w Dz. U. R. P. z roku 1920 Nr. 48, poz. 297, art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 400), drugie zdanie art. 6 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i wszelkie inne postanowienia prawne sprzeczne z niniejszą ustawą.

(3) Postanowienia tej ustawy w niczem nie naruszają mocy postanowień ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 7, poz. 36).

Art. 53.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, a wykonanie art. 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 36—Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

85.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 31 lipca 1933 r.

w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.*)

Na podstawie art. 6 i 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 57) zarządzam, co następuje:

§ 1. W ordynacji pocztowej, ogłoszonej w załączniku do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45 poz. 392) wprowadza się następującą zmianę:

§ 4 uzupełnia się na końcu trzema nowemi punktami, jako pkt. 6, 7 i 8 o brzmieniu następującem:

„6) sprzedaż znaków stemplowych,

„7) sprzedaż losów Polskiej Państwowej Loterji Klasowej,

„8) sprzedaż wyrobów tytoniowych Polskiego Monopolu Tytoniowego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) **Kaliński.**

86.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 22 sierpnia 1933 r.

w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.)**

Na podstawie art. 6 i 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481), zarządzam, co następuje:

§ 1. W ordynacji pocztowej, ogłoszonej w załączniku do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 392) w § 23, w ustępie drugim punkt 1) otrzymuje brzmienie następujące: „1) urzędy i pośrednictwa pocztowe, listonosze wiejscy oraz doręczyciele w okręgu doręczeń tych urzędów pocztowych, w których sprzedaż znaczków przez doręczycieli dyrekcje poczt i telegrafów zaprowadziły, z wyłączeniem jednak urzędów I i II klasy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) **Kaliński.**

87.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 29 sierpnia 1933 r.

o utworzeniu urzędu telekomunikacyjnego w Warszawie *)**

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 379), którego tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105 poz. 879) zarządzam, co następuje:

§ 1. Istniejące urzędy: telefonów międzymiastowych Warszawa, telegraficzny Warszawa i radjotelegraficzny transatlantycki Warszawa łączy się w jeden urząd o nazwie: „urząd telekomunikacyjny Warszawa".

Urząd telekomunikacyjny Warszawa jest organem wykonawczym państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", równorzędnym do innych urzędów pocztowo-telegraficznych i podlega bezpośrednio prezesowi dyrekcji poczt i telegrafów w Warszawie.

§ 2. Do właściwości urzędu telekomunikacyjnego Warszawa należą sprawy eksploatacji urządzeń telefonicznych, telegraficznych i radjotelegraficznych na obszarze m. st. Warszawy oraz konserwacja odnośnych urządzeń stacyjnych.

Ponadto należy do tego urzędu administracja zajmowanego przezeń budynku.

§ 3. Urząd telekomunikacyjny Warszawa dzieli się na trzy wydziały: telefoniczny, telegraficzny i radjotelegraficzny, oraz niewłączony do wydziałów — oddział ogólny.

Wydziały, w miarę potrzeby, dzielą się na oddziały.

§ 4. Wydział telefoniczny obejmuje: sprawy eksploatacji, konserwacji i utrzymania w ruchu urządzeń telefonicznych.

*) Dz. U. R. P. Nr. 63, z dnia 21 sierpnia 1933 r., poz. 473.

**) Dz. U. R. P. Nr. 66 z dnia 1 września 1933 r., poz. 499.

***) Monitor Polski Nr. 200, poz. 232.

§ 5. Wydział telegraficzny obejmuje: sprawy eksploatacji, konserwacji i utrzymania w ruchu urządzeń telegraficznych.

§ 6. Wydział radjotelegraficzny obejmuje: sprawy eksploatacji, konserwacji i utrzymania w ruchu urządzeń radjotelegraficznych.

§ 7. Oddział ogólny obejmuje sprawy, nienależące do zakresu działania wydziałów oraz zlecone przez dyrektora urzędu telekomunikacyjnego Warszawa.

§ 8. Na czele urzędu telekomunikacyjnego Warszawa stoi dyrektor, na czele wydziału naczelnik wydziału.

W razie nieobecności dyrektora zastępuje go naczelnik wydziału, wyznaczony przez dyrektora, w braku zaś zarządzenia — naczelnik wydziału starszy służbowo.

Na zastępcę dyrektora przechodzą w okresie zastępstwa wszystkie prawa i obowiązki dyrektora.

§ 9. Oddziałami kierują pracownicy, wyznaczeni przez dyrektora. Z pośród nich wyznacza dyrektor, w razie potrzeby, zastępców naczelników wydziałów.

§ 10. Aprobaty dyrektora wymagają:

a) sprawy, przedstawiane prezesowi dyrekcji poczt i telegrafów w Warszawie,

b) wszelkie inne sprawy, których aprobatę dyrektor zastrzegł dla siebie.

Aprobacie naczelnika wydziału podlegają sprawy, niezastrzeżone do aprobaty dyrektora.

§ 11. Szczegółową organizację wewnętrzną i podział czynności urzędu telekomunikacyjnego Warszawa określa regulamin, wydany przez dyrektora urzędu telekomunikacyjnego Warszawa, a zatwierdzony przez prezesa dyrekcji poczt i telegrafów w Warszawie.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) **Kaliński.**

88.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 26 sierpnia 1933 r.

o wprowadzeniu w obieg kartki pocztowej pojedyńczej wartości 10 gr.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481), zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się w obieg kartkę pocztową pojedyńczą z tłoczonym znaczkiem opłaty wartości 10 gr. Cena kartki łącznie ze znaczkiem wynosi 10 gr.

§ 2. Kartka ta, o wymiarze 148 × 105 mm posiada na stronie adresowej, u góry pośrodku napisy: „POLSKA-POLOGNE", a pod tem napisy: „KARTKA POCZTOWA — CARTE POSTALE". W lewej części kartki pod napisem „KARTKA POCZTOWA" znajduje się napis „NADAWCA — EXPEDITEUR", wykonany mniejszemi literami.

W prawym górnym rogu kartki znajduje się znaczek pocztowy. Rysunek tego znaczka o wymiarze 20,2 × 25,5 mm, otoczony ramką ornamentacyjną, przedstawia widok Placu Zamkowego w Warszawie z kolumną króla Zygmunta III. W górnej części znaczka znajduje się nadruk składający się z sześciu linij poziomych oraz liczby „10" i liter „gr", umieszczonych pod tą liczbą. Linje poziome przekreślają liczbę „20" i litery „GR" znajdujące się w górnej części po lewej stronie znaczka.

U dołu znaczka znajduje się pośrodku godło Państwa i po obu stronach godła napis „POCZTA POLSKA".

Na prawej części strony adresowej kartki znajdują się cztery linje punktowane, przeznaczone na adres, z których jedna (trzecia od góry) jest podkreślona; na lewej części znajdują się dwie linje punktowane przeznaczone na adres nadawcy. Obie części strony adresowej są oddzielone od siebie linją pionową.

Znaczek, napisy i linje tłoczone są w kolorze czerwonym, a nadruk na znaczku w kolorze czarnym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 września 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) **Kaliński.**

ZARZĄDZENIA

89.

ZARZĄDZENIE MINISTTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 26 sierpnia 1933 r.

o zmianach w urzędowym zbiorze przepisów służbowych.

W urzędowym zbiorze przepisów służbowych z zakresu służby pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, wprowadza się następujące zmiany:

I. W przepisach służbowych dla doręczycieli i listonoszów wiejskich, objętych tomem 8 działu I (I. A. 8):

a) w § 1, w punkcie 1), w końcu zdania pierwszego skreśla się kropkę i dodaje się następujące słowa: „oraz sprzedaży znaczków pocztowych w tych urzędach pocztowych, w których sprzedaż znaczków przez doręczycieli dyrekcje poczt i telegrafów zaprowadziły, z wyłączeniem jednak urzędów I i II klasy".

b) w § 11, w tytule skreśla się kropkę i do daje się słowa: „i co do znaczków pocztowych", a po ustępie pierwszym tegoż paragrafu dodaje się drugi ustęp w brzmieniu następującem: „Zapas znaczków opłaty pocztowej do sprzedaży otrzymują doręczyciele w formie stałej zaliczki za pokwitowaniem, które przechowywa się w kasie urzędu pocztowego".

II. W przepisach wykonawczych do § 23 ordynacji pocztowej, objętych tomem 3 działu II (II. P. 3), w ustępie pierwszym, zdanie drugie otrzymuje brzmienie następujące: „Zezwolenia te, jak również podania o udzielenie zezwolenia, są wolne od opłaty stemplowej".

III. W przepisach ruchu do ordynacji pocztowej — część ogólna, objętych tomem 4 działu II (II. P. 4):

1) w § 21, w punkcie 1), po zdaniu drugiem wstawia się następujące zdania:

„Znaczki opłaty pocztowej sprzedają także doręczyciele w okręgu doręczeń tych urzędów (agencyj) pocztowych, w których dyrekcje poczt i telegrafów sprzedaż znaczków przez doręczycieli zaprowadziły; doręczyciele urzędów pocztowych I i II klasy znaczków pocztowych nie sprzedają. Przy ustalaniu, w których urzędach (agencjach) pocztowych doręczyciele mają sprzedawać znaczki pocztowe, dyrekcje poczt i telegrafów kierują się z jednej strony względami na stosunki miejscowe i potrzeby publiczności, z drugiej strony na obciążenie pracą doręczycieli. Zapas znaczków otrzymanych przez doręczycieli do sprzedaży składa się ze znaczków 3-ech wartości t. j. używanych do opłaty zwykłych: druków, kartek i listów. Wartość tego zapasu nie może przekraczać kwoty 25 zł.".

2) w § 37:

a) w tytule, po słowie „rejestrowanych" wstawia się słowa: „i sprzedaż znaczków pocztowych";

b) punkt 1) otrzymuje brzmienie następujące:

„1) Nadawanie przesyłek rejestrowanych poza godzinami urzędowemi odbywać się winno zasadniczo w urzędach pocztowo-telegraficznych, telegraficznych i telefonicznych, pełniących służbę telegraficzną (telefoniczną) całonocną lub do północy, oraz w urzędach pocztowych, pełniących ekspedycyjną służbę nocną, w których odpowiednie połączenia pocztowe pozwalają na odesłanie nadanych przesyłek odprawą nocną lub wczesną ranną".

c) po punkcie 3) dodaje się nowy punkt 4) następującej treści:

„4) Urzędnik przyjmujący przesyłki rejestrowane poza godzinami urzędowemi we wszystkich wymienionych w punkcie 1) urzędach, sprzedaje również znaczki pocztowe bez pobierania jakichkolwiek opłat dodatkowych z tego tytułu".

Minister Poczt i Telegrafów:

(—) **Kaliński.**

90.

Wymiana przekazów pocztowych z Republiką Chili.

1. W zarządzeniu z dnia 22-go grudnia 1931 roku Nr. 8692/9 w sprawie wymiany przekazów pocztowych z Republiką Chili (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 1 z 1932 r. poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

a) w punkcie 4 wyrazy „w dolarach i centach Stanów Zjednoczonych Ameryki" zastępuje się wyrazami „we frankach i centymach francuskich",

b) punkt 5 otrzymuje brzmienie następujące: „Kwota przekazu, tak przy nadaniu, jak i wypłacie nie może przekraczać 2.000 franków francuskich",

c) w punkcie 6 wyrazy „dolara obowiązującego dla przekazów pocztowych do Stanów Zjednoczonych Ameryki" zastępuje się wyrazami „franka francuskiego obowiązującego dla przekazów pocztowych do Francji",

d) punkt 9 otrzymuje brzmienie następujące: „Urząd pocztowy Warszawa 1 z nadeszłemi przekazami postępuje w myśl postanowień punktu 8 zarządzenia z dnia 22-go września 1930 r. Nr. 6103/VI w sprawie wymiany przekazów pocztowych z Grecją (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 19 poz. 94) wpisując je do wykazu przekazów pocztowych z Chili do Polski.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go października 1933 r.

Nr. PZ. 501 z dnia 23 sierpnia 1933 r.

91.

Wymiana przekazów pocztowych z Chinami.

1. W zarządzeniu z dnia 23-go grudnia 1931 r. Nr. 8024/9 w sprawie wymiany przekazów pocztowych z Chinami (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 1 z 1932 r. poz. 4) wprowadza się następujące zmiany:

a) w punkcie 3 wyrazy „w walucie Stanów Zjednoczonych Ameryki t. j. w dolarach i centach" zastępuje się wyrazami „we frankach i centymach francuskich";

b) punkt 4 otrzymuje brzmienie następujące: „kwota przekazu, tak przy nadaniu jak i wypłacie nie może przekraczać 5.000 franków francuskich";

c) w punkcie 5 wyrazy „do Stanów Zjednoczonych Ameryki" zastępuje się wyrazami „do Francji";

d) punkt 10 otrzymuje brzmienie następujące: „Urząd pocztowy Warszawa 1 z nadeszłemi przekazami postępuje w myśl postanowień punktu 8 zarządzenia z dnia 22-go września 1930 r. Nr. 6103/VI w sprawie wymiany przekazów pocztowych z Grecją (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 19 z 1930 r. poz. 94), wpisując je do wykazu przekazów pocztowych z Chin do Polski".

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go października 1933 r.

Nr. PZ 501 z dnia 1 września 1933 r.

92.

Zmiana instrukcji o przekazach telegraficznych w obrocie wewnętrznym.

§ 1. W § 6 instrukcji o przekazach telegraficznych w obrocie wewnętrznym (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 14 z roku 1927, poz. 43), zmienionej zarządzeniami z dnia 2.IV. 1930 r. Nr. 686/V (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 8 poz. 38) i z dnia 10.IV. 1931 r. Nr. 1376/V (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 7, poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

W punkcie 1:

a) w tytule wzoru „Dziennik Kontrolny" skreśla się słowo „przetelegrafowanych",

b) ustęp przedostatni otrzymuje następujące brzmienie:

„Dziennik kontrolny nadeszłych do wypłaty telegramów przekazowych prowadzą oddawcze urzędy i agencje pocztowe",

c) w ustępie ostatnim skreśla się słowa „dalsze wysłanie, względnie".

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 roku.

Nr. PW. 113/56 z dnia 21 sierpnia 1933 r.

93.

Zmiana opłat w ruchu telefonicznym między Polską a Hiszpanją, Portugalją, Wyspami Balearskiemi i Kanaryjskiemi.

1. Zarząd francuskich poczt i telegrafów zmienił od 1 września 1933 r. wysokość taksy tranzytowej za rozmowy telefoniczne między Polską a Hiszpanją, Portugalją, Wyspami Balearskiemi i Kanaryjskiemi.

2. Wobec powyższego, w zarządzeniu z dnia 21 maja 1932 r. Nr. TE 3500 (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 11, poz. 87), w części K zmienia się francuską taksę tranzytową jak następuje:

„Francuska taksa tranzytowa wynosi:

za rozmowy z Hiszpanją, Portugalją i Wyspami Balearskiemi, Gibraltarem i Ceutą. . . . 5 fr. 80 c.;

za rozmowy z Wyspami Kanaryjskiemi . . . . 9 fr.".

3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

Nr. TE 2331 z dnia 30 sierpnia 1933 r.

94.

Zmiana przepisów o zarachowywaniu i przekazywaniu opłat radjofonicznych.

1. Stosowany dotychczas podział wpływów z opłat radjofonicznych pomiędzy Skarb Państwa (15%) a Sp. Akc. „Polskie Radjo" (85%) ulega zmianie i wynosi począwszy od dnia 1 października 1933 r.: dla Skarbu Państwa — 20%, a dla Sp. Akc. „Polskie Radjo"— 80%.

Nowy ten podział obowiązuje na całym terenie kraju łącznie z obszarem województwa poznańskiego.

2. W związku ze zmianą podziału wpływów z opłat radjofonicznych uchyla się zarządzenie Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 14 sierpnia 1929 r. Nr. 3298/X (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 17, poz. 66), a do instrukcji w sprawie pobierania opłat radjofonicznych z dnia 30 kwietnia 1926 r. Nr. 1344/XI (Dz. Urz. Gen. Dyr. P. i T. Nr. 19, poz. 50) wprowadza się następujące zmiany:

a) Ustęp 6 § 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Kwotę stanowiącą sumę dzienną wpłat przekazuje się codziennie do kasy urzędu, za potwierdzeniem odbioru w rubryce 9 „wykazu pobranych opłat" (wzór Nr. 4). Kasy wszystkich urzędów pocztowo-telegraficznych na całym terenie Rzeczypospolitej (łącznie z kasami urzędów znajdujących się na terenie województwa poznańskiego) wpisują otrzymaną kwotę na przychód do dwóch rubryk wykazu stanu kasy, posiadających wspólny tytuł „wpłacony abonament radjofoniczny" i podtytuły: jedna: „na rzecz Skarbu Państwa" i druga: „na rzecz Sp. Akc. „Polskie Radjo".

W pierwszej z tych rubryk należy wykazać 1/5 (obecnie 60 groszy) zainkasowanej kwoty, w drugiej pozostałe 4/5 (obecnie 2 zł. 40 groszy)".

b) Ustępy 1 i 2 § 15 otrzymują brzmienie następujące:

„Kwoty wpisane na przychód do „wykazu stanu kasy" pod rubryką „wpłacony abonament radjofoniczny na rzecz Skarbu Państwa" stanowią dochód Skarbu Państwa, wpisane zaś pod rubryką „wpłacony abonament radjofoniczny na rzecz Sp. Akc. Polskie Radjo" — dochód tej Spółki. W „ogólnym rachunku miesięcznym" winny być one wykazane na przychód: pierwsze — jako dochód w dziale 2 rozdz. 3, paragr. 5, poz. 2, drugie — jako sumy przechodnie w dziale depozytów.

Sumy zainkasowane przez wszystkie urzędy w całym kraju na rzecz Sp. Akc. „Polskie Radjo" winny być w dniach 8, 15, 23 i ostatniego każdego miesiąca przekazywane do P. K. O. w Warszawie na rachunek Sp. Akc. „Polskie Radjo" Nr. konta 13.013.".

3. W związku ze zmianą podziału wpływów z opłat radjofonicznych pomiędzy Skarb Państwa a Sp. Akc. „Polskie Radjo" urzędy i agencje p. t., inkasujące opłaty radjofoniczne, winny wszytkie zainkasowane we wrześniu b. r. opłaty radjofoniczne zarachować i przekazać w dniu 30 września b. r. O ileby w wyjątkowych przypadkach niektóre urzędy p. t. nie mogły wpływów zarachować i przekazać w dniu 30 września b. r., mogą one to uskutecznić najpóźniej do dnia 2 października b. r., jednakże w tym przypadku, w celu uniknięcia niewłaściwego księgowania w agencji radjofonicznej przekazanych sum, winny bezwarunkowo na odwrocie środkowego odcinka blankietu nadawczego P. K. O. zaznaczyć „inkaso z września".

Wszelkie zaległe opłaty radjofoniczne zainkasowane w październiku i następnych miesiącach winny być zarachowywane i przekazywane zgodnie z niniejszem zarządzeniem.

4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 r.

Nr. TR. 658 z dnia 31 sierpnia 1933 r.

OKÓLNIKI.

Używanie w obrocie wewnętrznym kartek pocztowych ze znaczkiem 20 gr. z widokiem kolumny króla Zygmunta III.

W najbliższym czasie otrzymają urzędy i agencje pocztowe zapasy kartek pocztowych ze znaczkiem 20 gr., wprowadzonych do obiegu, dla korespondencji z zagranicą, zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. 2584/IV z dnia 29 kwietnia 1926 r. (Dz. Urz. Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów Nr. 18, poz. 47).

Kartki te winny urzędy i agencje pocztowe sprzedawać dla przeprowadzania korespondencji w obrocie z zagranicą po dolepieniu znaczka odpowiedniej wartości i w obrocie wewnętrznym bez uzupełnienia opłaty.

Nr. PW. 602/90 z dnia 29 sierpnia 1933 r.

Kurs przeliczania przekazów pocztowych w obrocie zagranicznym.

Przy przyjmowaniu przekazów pocztowych w obrocie zagranicznym należy od dnia 31 sierpnia 1933 r. stosować następujące kursy przeliczania:

1 dol. ameryk. = 6,40 zł.
100 koron duńskich = 130 zł.
100 koron estońskich = 160 zł.
100 florenów holend. = 362 zł.
1 dol. kanad. = 6,10 zł.
100 koron norweskich = 146 zł.
100 korn szwedzkich = 150 zł.
1 funt szterling = 29,50 zł.

Nr. PZ. 503 z dnia 29 sierpnia 1933 r.

Blankiety nadawcze P. K. O. dla sądów.

W najbliższym czasie zostaną wprowadzone do obrotu czekowego specjalne blankiety nadawcze P. K. O., druk Nr. 105, przeznaczone dla uskuteczniania należności sądowych w postępowaniu cywilnem.

Blankiety te składają się z 2 części. Część I stanowi właściwy 3-odcinkowy blankiet nadawczy P. K. O. z wydrukowanem na odwrotnej stronie wezwaniem do wpłacającego. Część II stanowi zwrotne poświadczenie odbioru.

Wpłaty uskuteczniane zapomocą wymienionych wyżej blankietów nadawczych P.K.O. (część I) należy przyjmować bez żadnych przeszkód, stosując się do przepisów, obowiązujących przy wpłatach, uskutecznianych zapomocą zwykłych 3-odcinkowych blankietów nadawczych.

Nr. PW. 120/31 z dnia 23 sierpnia 1933 r.

Zmiany w połączeniach pocztowych na traktach

1. W Dz. U. M. P. i T. Nr. 17 z 1933 r. podano mylnie o zaprowadzeniu połączenia pocztowego Ostrów pozn. — Strzyżew k. Ostrzeszowa i zniesieniu połączenia pocztowego Ostrzeszów — Siedlików.

Powyższe prostuje się jak następuje:

Od dnia 1 lipca b. r. zaprowadzono połączenie pocztowe Ostrów pozn. — Siedlików.

Równocześnie zniesiono połączenie pocztowe Ostrzeszów — Strzyżew k. Ostrzeszowa.

2. Od dnia 1 września b. r. zaprowadzono połączenie pocztowe Ostrowiec kielecki — Skarbka Dolna.

Równocześnie zniesiono połączenie pocztowe Ożarów k/Opatowa — Skarbka Dolna.

Sprostować spis urzędów oraz podręczniki i plany obiegu poczty.

Nr. PK 64 z dnia 1 września 1933 r.

Spis urzędów pocztowych w Afganistanie

Andkhoï
Assmar
Daisanguì
Djalalabad
Faisabad
Farah
Gardèz
Ghazni
Hérat
Kaboul
Kalaï-Djadid
Kalat
Kandahar
Khanabad
Khost
Katawaz
Laghman
Maimenech (Maimana)
Mazar-I-Cherif
Orozgan
Pocht Roud
Tachkorgan
Tchakansur
Tcharikar
Torkham
Urgoun
Zamindavar

Nr. PZ 920 z dnia 28 sierpnia 1933 r.

WYKAZ

książeczek wkładkowych P. K. O., z których wypłaty doraźne są wzbronione.

Nr. książki	Nazwisko i imię
40.467-U	Morgenstern Szlama
526.923	Kajko Marjan
532.809	Podogrodzki Bronisław
544.584	Bicz Bronisław
546.111	Drozdowski Jan
546.588	Glückman Naftali
552.159	Glückman Naftali
574.740	Alvensleben Albrecht Hr.
575.090	Sosnowska Aniela
576.905	Matysiak Bogusław
581.979	Klaczyński Wacław
590.232	Zyskind Gedale
593.240	Odrakiewicz Edward
609.804	Zielińska Cecylja
613.195	Siemińska Eugenja
653.286	Konca Kazimierz
673.470	Bartkowski Henryk
683.437	Kuszewski Józef
702.438	Jankowski Zdzisław
739.550	Zajączkowska Stefanja
751.533	Klajnbacz Aron
754.354	Hilf Jojne
772.226	Kozłowska Stefanja
780.848	Ulmann Harry
849.688	Jarost Adam Arje
854.338	Brin Pinchos
873.593	Walkiewiczówna Stanisława
883.150	Makówka Henryk
899.233	Stachowiak Stefan
904.681	Duszyk Stanisława
932.079	Brezmen Andrzej
951.780	Draniewicz Zbigniew Stanisław
989.669	Białonoga Aleksandra
2.638-C	Gens Eljasz
46.459-C	Zielińska Józefa
51.328-C	Eichlerówna Wanda
91.801-C	Blumowa Jadwiga
92.778-C	Skowroński Witold Kazimierz
97.855-C	Wasiewicz Katarzyna
102.656-C	Cung Stella
137.463-C	Richter Artur
156.194-C	Śląski Juljan
177.633-C	Królikowski Stanisław
178.013-C	Wajsblatt Regina
218.009-C	Chmielnik Piotr
230.226-C	Mierzwiński Jan
280.748-C	Stenzler Jakób
284.336-C	Brandt Izak
300.388-C	Toczyńska Franciszka
303.293-C	Frydlender Icko
313.684-C	Rubin Gabryel
327.112-C	Gutkiewicz Stanisław
339.268-C	Piotrowska Franciszka
378.820-C	Brodecki Gerc
400.374-C	Goldberg Samuel Herman
448.605-C	Dziedzic Dawid
457.351-C	Bojanowski Franciszek
500.085-C	Nejter Borach
510.804-C	Krzyszkowska Marja Elżbieta
538.453-C	Szmidtowa Marja
557.117-C	Olszewski Stan. Jerzy
573.714-C	Nowakowski Zygmunt
591.065-C	Dr. Steiner Markus
593.505-C	Skawińska Wanda

WYKAZ

książeczek wkładkowych P. K. O., z których zastrzeżenie wypłat zostało zniesione.

Nr. książki	Nazwisko i imię
1.010-U	Kurzajek Marja
524.448	Pomirski Włodzimierz
652.874	Dychtenberg Uszer
690.147	Rudowska Marja
741.538	Lewiński Marjan
748.083	Szenfeld Eugenjusz
791.779	Burhardt Michał
839.718	Przondo Szczepan
871.112	Slaska Regina
948.436	Begger Władysław
962.555	Grün Zbigniew
962.556	Grün Marja
962.557	Grün Bronisław
984.386	Krupińska Józefa
988.191	Grün Daniel
988.196	Grün Stanisław
91.862-C	Wysocki Józef
101.741-C	Dreihorn Rachela
116.959-C	Chrostowska Halina
134.409-C	Dudecka Józefa
197.744-C	Chrostowska Zofja
204.030-C	Rodziewicz Edmund Wienczysław
212.666-C	Fridlender Icko
295.613-C	Kutner Sura Pessa
297.859-C	Berksztajn Benjamin
304.731-C	Biernacka Jadwiga
326.908-C	Miller Hena Łaja
357.946-C	Wiszniewska Zofja
358.916-C	Lipszyc Mendel
370.847-C	Kajka Marjan
388.587-C	Muniak-Muniakowski Jan Władysław
396.346-C	Rokicki Zygmunt
403.691-C	Kozioł Henryk
489.137-C	Zyngman Izrael
567-841-C	Den Moniek
580.644-C	Roszczyńska Julja

LEGITYMACJE UNIEWAŻNIONE

Unieważnia się następujące legitymacje służbowe:

Wystawione przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów	Nr. legitymacji	Nazwisko i imię funkcjonarjusza	Stanowisko służbowe	Miejsce służbowe lub zamieszkania	Data wystawienia legitymacji
Bydgoszcz	1301	Borowicz Czesław	asystent	u. tel. Toruń	12.VIII.1929 r.
„	1405	Schmelter Józef	st. asystent	u p. Grudziądz 2	21.XII.1926 r.
Katowice	1452	Bąk Józef	asystent	u.p. Katowice 1	23.I.1931 r.
Lwów	648	Schieber Samuel	kontroler	u.p. Drohobycz	11.II.1931 r.
Poznań	M.176	Miklaszewski Telesfor	st. pocztyljon	u p. Trzemeszno	5.I.1929 r.
„	P.240	Piasecki Józef	asyst. rachunk.	Dyrekcja P. i T.	15.XII.1931 r,

Osoby, legitymujące się powyższemi unieważnionemi dokumentami, należy oddać władzy bezpieczeństwa, dokument zaś odebrać i przesłać właściwej Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

KONKURSY

Ogłasza się niniejszem konkurs na stanowiska naczelników (kierowników) następujących urzędów pocztowo-telegraficznych:

Urząd Pocztowo-Telegraficzny	Klasa urzędu	Dyrekcja Poczt i Telegrafów	Uwaga
Borek*)	IV	Poznań	*) Przy urzędzie jest mieszkanie służbowe dla naczelnika (kierownika) urzędu.
Poznań 7	V	Poznań	
Żabie*)	V	Lwów	

Wskazówki, co do konkursów podane są w Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 6 z z 1928 r. w rubryce „Konkursy".

Podania należy kierować do właściwych Dyrekcji P. i T.
Termin do składania podań na wszystkie wymienione stanowiska — cztery tygodnie.

Adres Administracji: MINISTERSTWO POCZT I TELEGRAFÓW.
Warszawa, Plac Napoleona Nr. 8, II p., pokój Nr. 1.

PRENUMERATA NA ROK 1933 WYNOSI:

roczna 12 zł **półroczna 6 zł** **kwartalna 3 zł**

CENY OGŁOSZEŃ ZA TEKSTEM OD WIERSZA 1 MM. SZPALTY REDAKCYJNEJ GR 15, TABELARYCZNE GR. 30.

ZA TERMINOWY DRUK OGŁOSZEŃ ADMINISTRACJA NIE ODPOWIADA.

KONTO CZEKOWE W P. K. O. Nr. 30027.

Drukarnia Państwowa Nr. 65807 **Cena 1 zł**